ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἀπριλίου **1932** | ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ | Ἀριθμὸς φύλλου **108**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νόμοι

Ν. 2079. Περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 29 διεθνοῦς συμβάσεως «περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας» 1

Ν. 2080. Περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 12 διεθνοῦς συμβάσεως «περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, 1934» 2

ΝΟΜΟΙ

(1)

ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 2079.

Περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 29 διεθνοῦς συμβάσεως «περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας»

ΠΑΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον πρῶτον.

Κυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 29 διεθνὴς σύμβασις «περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας», ψηφισθεῖσα ἐν Γενεύῃ τῷ 1930 ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως Ἐργασίας κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην σύνοδον αὐτῆς.

Τὸ κείμενον τῆς κυρουμένης συμβάσεως ἕπεται ἐν Ἑλληνικῇ μεταφράσει καὶ γαλλικῷ πρωτοτύπῳ.

ΣΥΜΒΑΣΙΣ (ἀριθ. 29).

Περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας.

Ἡ Γενικὴ Συνδιάσκεψις τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας,

Συγκληθεῖσα ἐν Γενεύῃ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας καὶ συνελθοῦσα αὐτόθι τὴν 10ην Ἰουνίου 1930 εἰς τὴν 14ην αὐτῆς σύνοδον.

Ἀφοῦ ἀπεφάσισε τὴν ἀποδοχὴν διαφόρων προτάσεων σχετικῶν πρὸς τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, ζήτημα περιλαμβανόμενον εἰς τὸ πρῶτον θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς συνόδου, καὶ

Ἀφοῦ ἀπεφάσισεν ὅτι αἱ προτάσεις αὗται δέον νὰ λάβουν τὸν τύπον Διεθνοῦς συμβάσεως,

Ψηφίζει σήμερον 28ην Ἰουνίου 1930, τὴν ὡς ἕπεται σύμβασιν — ἥτις ἀποκαλεῖται Σύμβασις περὶ ἀναγκαστικῆς ἐργασίας, ἔτους 1930 — πρὸς ἐπικύρωσιν ὑπὸ τῶν Μελῶν τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας:

Ἄρθρον 1.

1. Πᾶν Μέλος τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν Σύμβασιν ὑποχρεοῦται ὅπως καταργήσῃ τὴν χρῆσιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς μορφάς, ἐντὸς τῆς βραχυτέρας δυνατῆς προθεσμίας.

2. Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ὁλικῆς ταύτης καταργήσεως, χρῆσις τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας δέον νὰ γίνεται κατὰ τὴν μεταβατικὴν περίοδον, μόνον διὰ δημοσίους σκοποὺς καὶ ἐξαιρετικῶς, ὑπὸ τοὺς, ἐν τοῖς ἑπομένοις ἄρθροις, ὁριζομένους ὅρους καὶ ἐγγυήσεις.

3. Μετὰ πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συμβάσεως καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς, ὑπὸ τοῦ κατωτέρου 31 ἄρθρου, προβλεπομένης ἐκθέσεως, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας, δέον νὰ ἐξετάσῃ τὴν δυνατότητα τῆς ἄνευ ἄλλης ἀναβολῆς καταργήσεως τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, ὑπὸ πάσας αὐτῆς τὰς μορφὰς καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ἂν συντρέχῃ περίπτωσις ἀναγραφῆς τοῦ ζητήματος τούτου εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς Συνδιασκέψεως.

Ἄρθρον 2.

1. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς παρούσης συμβάσεως ὁ ὅρος «ἀναγκαστικὴ ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία» δηλοῖ πᾶσαν ἐργασίαν ἢ ὑπηρεσίαν ἀπαιτουμένην παρὰ ἀτόμου ἐπ' ἀπειλῇ οἱασδήποτε ποινῆς καὶ δι' ἣν τὸ, ἐν λόγῳ ἄτομον, δὲν προσεφέρθη εἰκείᾳ βουλήσει.

2. Ὁπωσδήποτε εἰς τὸν ὅρον «ἀναγκαστικὴ ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία» δὲν περιλαμβάνονται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς παρούσης συμβάσεως:

α) Πᾶσα ἐργασία ἢ ὑπηρεσία ἀπαιτουμένη δυνάμει τῶν νόμων περὶ ὑποχρεωτικῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀποβλέπουσα εἰς ἔργα καθαρῶς στρατιωτικοῦ χαρακτῆρος.

β) Πᾶσα ἐργασία ἢ ὑπηρεσία ἀποτελοῦσα μέρος τῶν κανονικῶν ὑποχρεώσεων τῶν πολιτῶν, χώρας πλήρως αὐτοδιοικουμένης.

γ) Πᾶσα ἐργασία ἢ ὑπηρεσία ἀπαιτουμένη παρ' ἀτόμου συνεπείᾳ καταδίκης ἀπαγγελθείσης διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ἡ ἐν λόγῳ ἐργασία ἢ ὑπηρεσία ἐκτελῆται ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν δημοσίων ἀρχῶν, τὸ δὲ εἰρημένον ἄτομον μὴ παραχωρῆται ἢ τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν ἰδιωτῶν, ἑταιριῶν ἢ ἰδιωτικῶν νομικῶν προσώπων.

δ) Πᾶσα ἐργασία ἢ ὑπηρεσία ἀπαιτουμένη εἰς τὰς περιπτώσεις ἀνωτέρας βίας, ἤτοι εἰς περιπτώσεις πολέμου, καταστροφῶν ἢ ἀπειλῆς καταστροφῶν, οἷον πυρκαϊαί, πλημμυραι, λιμοί, σεισμοί, βίαιαι ἐπιδημίαι καὶ ἐπιζωοτίαι ἔντονοι, ἐπιδρομαὶ ζώων, ἐντόμων ἢ φυτικῶν παρασίτων, ἐπιβλαβῶν καὶ ἐν γένει οἱαδήποτε περίστασις θέτουσα ἐν κινδύνῳ ἢ ἀπειλοῦσα νὰ θέσῃ ἐν κινδύνῳ τὴν ζωὴν ἢ τὰς ὁμαλὰς συνθήκας διαβιώσεως τοῦ συνόλου ἢ μέρους τοῦ πληθυσμοῦ.

ε) Μικραὶ κοινοτικαὶ ἐργασίαι, ἤτοι ἐργασίαι ἐκτελούμεναι ἐν τῷ ἀμέσῳ συμφέροντι τοῦ συνόλου, ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς κοινότητος, ἐργασίαι αἵτινες ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς κανονικαὶ ὑποχρεώσεις τῶν πολιτῶν, βαρύνουσαι τὰ μέλη τοῦ συνόλου ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίζουν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῶν ἐργασιῶν τούτων, ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς ἢ οἱ ἄμεσοι ἀντιπρόσωποί του.

Ἄρθρον 3.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς παρούσης συμβάσεως ὁ ὅρος «ἁρμόδιαι ἀρχαὶ» δηλοῖ εἴτε τὰς μητροπολιτικὰς ἀρχάς, εἴτε καὶ τὰς ἀνωτέρας κεντρικὰς ἀρχὰς τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐδάφους.

Ἄρθρον 4.

1. Αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαὶ δέον ὅπως μὴ ἐπιβάλλουν ἢ μὴ ἐπιτρέπουν τὴν ἐπιβολὴν ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας πρὸς ὄφελος ἰδιωτῶν, ἑταιριῶν ἢ ἰδιωτικῶν νομικῶν προσώπων.

2. Ἐὰν τοιαύτης μορφῆς ἀναγκαστικὴ ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία, πρὸς ὄφελος ἰδιωτῶν, ἑταιριῶν ἢ ἰδιωτικῶν νομικῶν προσώπων, ὑφίσταται κατὰ τὸν χρόνον τῆς, παρὰ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας, καταχωρίσεως, τῆς γενομένης παρά τινος Μέλους ἐπικυρώσεως τῆς παρούσης συμβάσεως, τὸ Μέλος τοῦτο δέον ὅπως καταργήσῃ πλήρως τὴν ἐν λόγῳ ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, ἀφ' ἧς ἄρχεται δι' αὐτὸ ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως.

Ἄρθρον 5.

1. Οὐδεμία παραχώρησις γενομένη πρὸς ἰδιώτας, πρὸς ἑταιρίας ἢ πρὸς ἰδιωτικὰ νομικὰ πρόσωπα, ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἐπιβολὴν ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας οἱασδήποτε μορφῆς, πρὸς παραγωγὴν ἢ συλλογὴν τῶν προϊόντων, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν ἢ ἐμπορεύονται οἱ ἐν λόγῳ ἰδιῶται, ἑταιρίαι ἢ ἰδιωτικὰ νομικὰ πρόσωπα.

2. Ἐὰν ὑφιστάμεναι παραχωρήσεις διαλαμβάνουσι διατάξεις συνεπαγομένας τὴν ἐπιβολὴν τοιαύτης ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, αἱ διατάξεις αὗται δέον ν' ἀκυρωθοῦν, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον πρὸς τήρησιν τῶν διατάξεων τοῦ πρώτου ἄρθρου τῆς παρούσης συμβάσεως.

Ἄρθρον 6.

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς διοικήσεως καὶ ἂν ἔτι ἔχουν καθῆκον νὰ ἐμψυχώνουν τοὺς πληθυσμούς, ὧν ἔχουν τὴν φροντίδα, ὅπως ἐπιδίδωνται εἰς ἐργασίαν οἱασδήποτε μορφῆς, δέον ὅπως μὴ ἀσκοῦν ἐπὶ τῶν πληθυσμῶν τούτων, συλλογικὸν ἢ ἀτομικὸν ἐξαναγκασμὸν ἵνα ἐργάζωνται δι' ἰδιώτας, ἑταιρίας ἢ ἰδιωτικὰ νομικὰ πρόσωπα.

Ἄρθρον 7.

1. Οἱ μὴ ἀσκοῦντες διοικητικὰ καθήκοντα, ἀρχηγοί, δέον ὅπως μὴ προσφεύγουν εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν.

2. Οἱ ἀσκοῦντες διοικητικὰ καθήκοντα ἀρχηγοί, δύνανται τῇ ρητῇ ἀδείᾳ τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν, νὰ προσφεύγουν εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, ὑπὸ τοὺς, ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 τῆς παρούσης συμβάσεως, προβλεπομένους ὅρους.

3. Οἱ νομίμως ἀνεγνωρισμένοι καὶ μὴ λαμβάνοντες προσήκουσαν ἀμοιβὴν ὑπὸ ἄλλας μορφάς, ἀρχηγοί, δύνανται νὰ ἀπολαύουν προσωπικῶν ὑπηρεσιῶν, δεόντως ρυθμιζομένων λαμβανομένου συνάμα παντὸς χρησίμου μέτρου, πρὸς πρόληψιν καταχρήσεων.

Ἄρθρον 8.

1. Ἡ εὐθύνη διὰ πᾶσαν ἀπόφασιν προσφυγῆς εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, δέον ὅπως βαρύνῃ τὰς ἀνωτέρω πολιτικὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐδάφους.

2. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, αἱ ἀρχαὶ αὗται δύνανται νὰ μεταβιβάζουν εἰς τὰς ἀνωτέρας τοπικὰς ἀρχάς, τὴν ἐξουσίαν ἐπιβολῆς, τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ἐργασία αὕτη δὲν συνεπάγεται τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ τὴν συνήθη διαμονὴν αὐτῶν. Αἱ ἀρχαὶ αὗται δύνανται νὰ μεταβιβάζουν ὡσαύτως εἰς τὰς ἀνωτέρας τοπικὰς ἀρχάς, διὰ τὰς χρονικὰς περιόδους καὶ ὑπὸ τοὺς, διὰ τοῦ, ἐν ἄρθρῳ 23 τῆς παρούσης συμβάσεως, προβλεπομένου κανονισμοῦ, ὁριζομένους ὅρους, τὴν ἐξουσίαν ἐπιβολῆς τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας οἱ ἐργαζόμενοι δέον ν' ἀπομακρυνθοῦν τῆς συνήθους διαμονῆς αὐτῶν, ὅταν πρόκειται περὶ διευκολύνσεως τῆς μετακινήσεως ὑπαλλήλων τῆς διοικήσεως ἐν τῇ ἀσκήσῃ τῶν καθηκόντων αὐτῶν, ὡς καὶ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ὑλικοῦ τῆς διοικήσεως.

Ἄρθρον 9.

Ἐξαιρουμένων τῶν ἀντιθέτων διατάξεων τῶν ὁριζομένων ἐν ἄρθρῳ 10 τῆς παρούσης συμβάσεως, πᾶσα ἀρχὴ δικαιουμένη εἰς ἐπιβολὴν τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, δέον ὅπως ἐπιτρέπῃ τὴν προσφυγὴν εἰς τὴν τοιαύτης φύσεως ἐργασίαν, μόνον ἂν ἐβεβαιώθη προηγουμένως:

α) Ὅτι ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσία ἢ ἐργασία εἶναι ἀμέσου καὶ σπουδαίου ἐνδιαφέροντος διὰ τὸ καλούμενον εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς σύνολον.

β) Ὅτι ἡ ὑπηρεσία ἢ ἐργασία αὕτη εἶναι παρούσης ἢ ἐπικειμένης ἀνάγκης.

γ) Ὅτι κατέστη ἀδύνατος ἡ ἐξεύρεσις ἐθελουσίως προσφερομένων ἐργατικῶν χειρῶν, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας, παρὰ τὴν προσφορὰν μισθῶν καὶ ὅρων ἐργασίας τοὐλάχιστον ἴσων πρὸς τοὺς κρατοῦντας ἐν τῷ ἐνδιαφερομένῳ ἀδάφει δι' ἀναλόγους ἐργασίας ἢ ὑπηρεσίας, καὶ

δ) Ὅτι δὲν θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἐργασίας ἢ ὑπηρεσίας λίαν βαρὺ φορτίον διὰ τὸν παρόντα πληθυσμόν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν διαθεσίμων ἐργατικῶν χειρῶν καὶ τῆς ἱκανότητος αὐτῶν πρὸς ἀνάληψιν τῆς ἐν λόγῳ ἐργασίας.

Ἄρθρον 10.

1. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία, ἀπαιτουμένη λόγῳ φόρου, καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία ἡ ἐπιβαλλομένη δι' ἔργα δημοσίου συμφέροντος, παρ' ἀρχηγῶν ἀσκούντων διοικητικὰ καθήκοντα, δέον νὰ καταργηθοῦν βαθμηδόν.

2. Ἐν ἀναμονῇ τῆς καταργήσεως ταύτης, ὁσάκις ἡ ἀναγκαστικὴ ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία, ζητῆται λόγῳ φόρου ὡς καὶ ὁσάκις ἡ ἀναγκαστικὴ ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία ἐπιβάλληται παρ' ἀρχηγῶν ἀσκούντων διοικητικὰ καθήκοντα πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων δημοσίου συμφέροντος, αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαί, δέον νὰ βεβαιῶνται προηγουμένως:

α) Ὅτι ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσία ἢ ἐργασία εἶναι ἀμέσου καὶ σπουδαίου συμφέροντος διὰ τὸ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς καλούμενον σύνολον.

β) Ὅτι ἡ ὑπηρεσία ἢ ἐργασία αὕτη εἶναι παρούσης ἢ ἐπικειμένης ἀνάγκης.

γ) Ὅτι δὲν θέλει προκύψῃ ἐκ τῆς ἐργασίας ἢ ὑπηρεσίας ταύτης λίαν βαρὺ φορτίον διὰ τὸν παρόντα πληθυσμόν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν διαθεσίμων ἐργατικῶν χειρῶν καὶ τῆς ἱκανότητος αὐτῶν πρὸς ἐπιχείρησιν τῆς ἐν λόγῳ ἐργασίας.

δ) Ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας ἢ ὑπηρεσίας ταύτης δὲν θέλει ὑποχρεοῖ τοὺς ἐργαζομένους εἰς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς συνήθους αὐτῶν διαμονῆς.

ε) Ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας ἢ ὑπηρεσίας ταύτης δέον νὰ διευθύνηται συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς θρησκείας, τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ τῆς γεωργίας.

Ἄρθρον 11.

1. Μόνον ἄρρενες ὥριμοι καὶ ἱκανοὶ τεκμαιρομένης ἡλικίας οὐχὶ κατωτέρας τῶν 18 ἐτῶν, οὐδὲ ἀνωτέρας τῶν 45, θὰ δύνανται νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν. Ἐξαιρουμένων τῶν κατηγοριῶν ἐργασίας τῶν διαλαμβανομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 τῆς παρούσης συμβάσεως, δέον νὰ τηρῶνται οἱ κάτωθι ὅροι καὶ περιορισμοί:

α) Προηγουμένη, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καθ' ἣν τοῦτο θέλει εἶναι ἐφικτόν, βεβαίωσις ἰατροῦ διοριζομένου παρὰ τῆς διοικήσεως ἐξ ἧς νὰ ἐμφαίνηται ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν πάσχουν ἐξ οἱασδήποτε μεταδοτικῆς νόσου καὶ ἔχουν τὴν σωματικὴν ἱκανότητα νὰ ὑπομείνωσι τὴν ἐπιβαλλομένην ἐργασίαν καὶ τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς θέλει ἐκτελεσθῇ αὕτη.

β) Ἐξαίρεσις τοῦ προσωπικοῦ τῶν σχολείων, μαθητῶν καὶ καθηγητῶν, ὡς καὶ τοῦ διοικητικοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ.

γ) Διατήρησις εἰς ἑκάστην κοινότητα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὡρίμων καὶ ἱκανῶν ἀνδρῶν, τῶν ἀπαραιτήτων εἰς τὴν οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν ζωήν.

δ) Σεβασμὸς τῶν συζυγικῶν καὶ οἰκογενειακῶν δεσμῶν.

2. Πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖον γ) ὁριζομένους σκοπούς, ὁ προβλεπόμενος ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 23 τῆς παρούσης συμβάσεως, κανονισμὸς δέον νὰ καθορίζῃ τὴν ἀναλογίαν ἀτόμων τοῦ μονίμου ἄρρενος καὶ ἱκανοῦ πληθυσμοῦ, ὅστις δύναται νὰ λαμβάνεται ὁποτεδήποτε δι' ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, χωρὶς πάντως ἡ ἀναλογία αὕτη νὰ δύναται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ ὑπερβῇ τὰ 25 ο)ο τοῦ πληθυσμοῦ τούτου. Διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ τούτου αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαὶ δέον νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ, τὴν κοινωνικὴν καὶ σωματικὴν ἀνάπτυξιν τούτου, τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους καὶ τὰς ἐργασίας, αἵτινες δέον νὰ ἐκτελεσθοῦν ἐπὶ τόπου, παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ δι' ἴδιον λογαριασμόν. Γενικῶς δὲ ὀφείλουν αὗται νὰ σέβωνται τὰς οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀνάγκας τῆς ὁμαλῆς ζωῆς τοῦ, περὶ οὗ πρόκειται συνόλου.

Ἄρθρον 12.

1. Τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς χρονικῆς περιόδου καθ' ἣν οἱονδήποτε ἄτομον δέον νὰ ὑποχρεοῦται εἰς ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν ὑπὸ τὰς διαφόρους μορφὰς αὐτῆς, δέον νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰς ἑξήκοντα ἡμέρας ἐντὸς περιόδου 12 μηνῶν, εἰς ἃς δέον νὰ περιλαμβάνωνται καὶ αἱ πρὸς μετάβασιν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας καὶ ἐπιστροφὴν ἐξ αὐτοῦ ἀναγκαῖαι ἡμέραι ταξειδίου.

2. Ἕκαστος ἐργαζόμενος ὑποβαλλόμενος εἰς ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, δέον νὰ ἐφοδιάζεται διὰ πιστοποιητικοῦ, ἐμφαίνοντος τὰς περιόδους ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, τὰς πραγματοποιηθείσας ὑπ' αὐτοῦ.

Ἄρθρον 13.

1. Αἱ κανονικαὶ ὧραι ἐργασίας παντὸς προσώπου ὑποχρεουμένου εἰς ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, δέον νὰ εἶναι αἱ αὐταὶ μὲ τὰς ἐν χρήσει διὰ τὴν ἐλευθέραν ἐργασίαν, αἱ δὲ πραγματοποιούμεναι, πέραν τῶν κανονικῶν χρονικῶν ὁρίων, ὧραι ἐργασίας, δέον ν' ἀμείβωνται διὰ τῶν αὐτῶν ἀμοιβῶν, δι' ὧν καὶ αἱ ὑπερωρίαι τῶν ἐλευθέρων ἐργατῶν.

2. Μία ἡμέρα ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, δέον νὰ χορηγῆται εἰς πάντα τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, οἱασδήποτε μορφῆς, πρόσωπα, καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη δέον κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ συμπίπτῃ μὲ τὴν, ὑπὸ τῆς παραδόσεως ἢ τῶν συνηθειῶν τῆς χώρας ἢ τῆς περιφερείας, καθιερωμένην.

Ἄρθρον 14.

1. Ἐξαιρέσει τῆς, ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 τῆς παρούσης συμβάσεως προβλεπομένης ἐργασίας, ἡ ἀναγκαστικὴ ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία, ὑπὸ πάσας αὐτῆς τὰς μορφὰς δέον ν' ἀμείβηται εἰς νόμισμα καὶ εἰς ὅρια τὰ ὁποῖα, δι' ὁμοειδῆ ἐργασίαν δέον νὰ μὴ εἶναι κατώτερα, οὔτε τῶν ἐν ἰσχύϊ ἐν τῇ περιφερείᾳ ὅπου ἐργάζονται οἱ ἐργαζόμενοι οὔτε τῶν ἐν ἰσχύϊ ἐν τῇ περιφερείᾳ ὅπου οἱ ἐργαζόμενοι προσελήφθησαν.

2. Εἰς τὴν περίπτωσιν ἐργασίας ἐπιβαλλομένης παρ' ἀρχηγῶν ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν διοικητικῶν αὐτῶν καθηκόντων, ἢ, κατὰ τοὺς ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ προβλεπομένους ὅρους, πληρωμὴ ἡμερομισθίων, δέον νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

3. Τὰ ἡμερομίσθια δέον νὰ καταβάλωνται ἀτομικῶς εἰς ἕκαστον ἐργαζόμενον καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς φυλῆς ἢ οἱανδήποτε ἄλλην ἀρχήν.

4. Αἱ ἡμέραι ταξειδίου διὰ μετάβασιν εἰς τὸν τόπον ἐργασίας καὶ ἐπιστροφὴν ἐξ αὐτοῦ, δέον νὰ ὑπολογίζωνται ὡς ἡμέραι ἐργασίας διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἡμερομισθίων.

5. Τὸ παρὸν ἄρθρον δὲν συνεπάγεται τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς παροχῆς εἰς τοὺς ἐργαζομένους τῶν συνήθων μερίδων τροφῆς ὡς τμῆμα τοῦ ἡμερομισθίου, αἱ ὁποῖαι ὅμως ὀφείλουν νὰ εἶναι τοὐλάχιστον ἰσοδύναμοι πρὸς τὸ χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον θεωροῦνται ὅτι ἀντιπροσωπεύουν. Οὐδεμία ἐν τούτοις κράτησις δέον νὰ ἐνεργῆται ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου, οὔτε διὰ τὴν πληρωμὴν φόρων, οὔτε διὰ τὴν εἰδικὴν τροφήν. Ἐνδύματα καὶ κατάλυμα, παρεχόμενα εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἵνα δύνανται οὗτοι νὰ ἐξακολουθοῦν τὴν ἐργασίαν, λόγῳ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν τῆς ἀπασχολήσεως αὐτῶν, οὔτε διὰ τὴν προμήθειαν ἐργαλείων.

Ἄρθρον 15.

1. Πᾶσα νομοθεσία περὶ ἀποζημιώσεως τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ἐργασίας, ἀτυχημάτων ἢ ἀσθενειῶν, ὡς καὶ πᾶσα τοιαύτη περὶ ἀποζημιώσεως προσώπων, ζώντων εἰς βάρος ἀποθανόντων ἢ καταστάντων ἀναπήρων ἐργαζομένων, αἵτινες ἰσχύουν ἢ θέλουν ἰσχύσει ἐν τῷ ἐνδιαφερομένῳ ἐδάφει, δέον νὰ ἐφαρμόζωνται καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν προσώπων, ὑφ' οὓς ὅρους καὶ εἰς τοὺς ἐλευθέρους ἐργαζομένους.

2. Πάντως πᾶσα ἀρχὴ προσλαμβάνουσα ἐργαζόμενον εἰς ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, δέον νὰ ἔχῃ τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως ἀσφαλίζῃ τὴν συντήρησιν τοῦ ἐν λόγῳ ἐργαζομένου, εἰς περίπτωσιν ἀτυχήματος ἢ ἀσθενείας προερχομένης ἐκ τῆς ἐργασίας, ἂν τοῦτο ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ὁλικῶς ἢ μερικῶς ἀνίκανον ὅπως μεριμνᾷ διὰ τὰς ἀνάγκας του. Ἡ ἀρχὴ αὕτη δέον νὰ ἔχῃ ὡσαύτως τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως λάβῃ μέτρα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς συντηρήσεως παντὸς προσώπου ζῶντος πράγματι εἰς βάρος τοῦ εἰρημένου ἐργαζομένου ἐν περιπτώσει ἀνικανότητος ἢ θανάτου αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας.

Ἄρθρον 16.

1. Τὰ, εἰς ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν ὑποβαλλόμενα πρόσωπα δέον, πλὴν τῶν περιπτώσεων ἐξαιρετικῆς ἀνάγκης, νὰ μὴ μεταφέρωνται εἰς περιφερείας ὅπου αἱ συνθῆκαι διατροφῆς καὶ κλίματος εἶναι τόσον διάφοροι τῶν, εἰς ἃς ἐξοικειώθησαν, ὥστε νὰ παρουσιάζουν κίνδυνον, διὰ τὴν ὑγείαν αὐτῶν.

2. Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θὰ ἐπιτρέπηται τοιαύτη μεταφορὰ ἐργαζομένων, χωρὶς προηγουμένως νὰ ληφθοῦν πάντα τὰ μέτρα ὑγιεινῆς καὶ ἐνδιαιτήσεως, ὅσα ἐπιβάλλονται αὐστηρῶς διὰ τὴν ἐγκατάστασίν των καὶ διὰ τὴν προστασίαν τῆς ὑγείας των.

3. Ὁσάκις τοιαύτη μεταφορὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφευχθῇ, δέον νὰ λαμβάνωνται μέτρα ἐξασφαλίζοντα τὴν βαθμιαίαν προσαρμογὴν τῶν ἐργαζομένων πρὸς τὰς νέας συνθήκας διατροφῆς καὶ κλίματος, μετὰ γνώμην τῆς ἁρμοδίας ἰατρικῆς ὑπηρεσίας.

4. Εἰς ἃς περιπτώσεις οἱ ἐργάται οὗτοι καλοῦνται πρὸς ἐκτέλεσιν κανονικῆς ἐργασίας, εἰς ἣν δὲν εἶναι ἐξοικειωμένοι, δέον νὰ λαμβάνωνται μέτρα ἐξασφαλίζοντα τὴν προσαρμογὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἐν λόγῳ εἶδος ἐργασίας, ἰδίᾳ εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν βαθμιαίαν ἐκπόνησιν αὐτῶν, τὰς ὥρας ἐργασίας, τὴν διευθέτησιν τῶν ἐνδιαμέσων ἀναπαύσεων καὶ τὰς βελτιώσεις ἢ αὐξήσεις τῆς τροφοδοσίας, αἵτινες ἐνδεχομένως εἶναι ἀναγκαῖαι.

Ἄρθρον 17.

Πρὶν ἢ ἐπιτραπῇ οἱαδήποτε προσφυγὴ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, δι' ἐργασίας δομήσεως ἢ συντηρήσεως, αἵτινες ὑποχρεώνουν τοὺς ἐργαζομένους πρὸς παραμονήν, εἰς τοὺς τόπους ἐργασίας ἐπὶ μακρὰν περίοδον, αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαὶ δέον νὰ βεβαιῶνται :

1) Ὅτι ἐλήφθησαν ὅλα τὰ ἀπαραίτητα μέτρα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὑγιεινῆς τῶν ἐργαζομένων καὶ τῆς ἀσφαλοῦς παροχῆς εἰς αὐτούς, τῶν ἀπαραιτήτων ἰατρικῶν φροντίδων καὶ ἰδίᾳ : α) ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι οὗτοι ὑποβάλλονται εἰς ἰατρικὴν ἐξέτασιν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν καὶ εἰς νέας τοιαύτας ἐξετάσεις καθ' ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα διαρκούσης τῆς ἐργασίας, β) ὅτι ἔχει προβλεφθῇ ἐπαρκὲς ἰατρικὸν προσωπικόν, ὡς καὶ τ' ἀναγκαῖα, πρὸς ἀντιμετώπισιν πασῶν τῶν ἀναγκῶν, ἰατρεῖα, νοσηλευτήρια, νοσοκομεῖα καὶ ὑλικόν, καὶ γ) ὅτι ἐξησφαλίσθησαν οἱ ὑγιεινοὶ ὅροι τῶν τόπων ἐργασίας, ὁ ἐφοδιασμὸς τῶν ἐργαζομένων δι' ὕδατος, τροφίμων, καυσίμου ὕλης καὶ μαγειρικῶν σκευῶν, κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικόν, ἔχουν δὲ προσέτι προβλεφθῇ ἱκανοποιητικὰ ἐνδύματα καὶ στέγασις ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον.

2) Ὅτι ἐλήφθησαν μέτρα κατάλληλα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς συντηρήσεως τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐργαζομένου, ἰδίᾳ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἀποστολῆς τμήματος τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ πρὸς αὐτήν, δι' ἀσφαλοῦς μέσου, τῇ συγκαταθέσει ἢ αἰτήσει τοῦ ἐργαζομένου.

3) Ὅτι τὰ ταξείδια τῶν ἐργαζομένων πρὸς μετάβασιν εἰς τὸν τόπον ἐργασίας καὶ ἐπάνοδον ἐξ αὐτοῦ, θέλουν ἐξασφαλισθῇ ὑπὸ τῆς διοικήσεως, εὐθύνῃ καὶ δαπάναις της καὶ ὅτι ἡ διοίκησις θὰ διευκολύνῃ τὰ ταξείδια ταῦτα, χρησιμοποιοῦσα ἐν τῷ εὐρυτέρῳ δυνατῷ μέτρῳ, ὅλα τὰ διαθέσιμα μεταφορικὰ μέσα.

4) Ὅτι ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἢ ἀτυχήματος τοῦ ἐργαζομένου, συνεπαγομένων ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν οἱασδήποτε διαρκείας, θέλει ἐξασφαλισθῇ ἡ παλιννόστησις τοῦ ἐργαζομένου δαπάναις τῆς διοικήσεως.

5) Ὅτι πᾶς ἐργαζόμενος ἐπιθυμῶν νὰ παραμείνῃ ἐπὶ τόπου, ὡς ἐργάτης ἐλεύθερος μετὰ τὸ πέρας τῆς περιόδου τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, θὰ ἔχῃ τὴν εὐχέρειαν νὰ τὸ πράξῃ, χωρὶς νὰ ἐκπίπτῃ ἐπὶ διετίαν τῶν δικαιωμάτων του, δωρεὰν παλιννοστήσεως.

Ἄρθρον 18.

1. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἢ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία ἡ ἀφορῶσα τὴν μεταφορὰν προσώπων καὶ ἐμπορευμάτων, ἤτοι τὴν μεταφορὰν διὰ φορέων (βαστάζων) καὶ διὰ κωπηλατῶν μονοξύλων, δέον νὰ καταργηθῇ ἐντὸς τῆς βραχυτέρας δυνατῆς προθεσμίας, ἐν ἀναμονῇ δὲ τῆς καταργήσεως ταύτης αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαὶ δέον νὰ ἐκδώσουν κανονισμοὺς ὁρίζοντας, ἰδίᾳ α) τὴν ὑποχρέωσιν τῆς μὴ χρησιμοποιήσεως τῆς ἐργασίας ταύτης, εἰμὴ μόνον πρὸς διευκόλυνσιν τῆς μετακινήσεως ὑπαλλήλων τῆς διοικήσεως ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἢ τῆς μεταφορᾶς ὑλικοῦ τῆς διοικήσεως ἢ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης ἀπολύτως ἐπειγούσης, τῆς μεταφορᾶς προσώπων μὴ ὑπαλλήλων. β) τὴν ὑποχρέωσιν τῆς χρησιμοποιήσεως εἰς τοιαύτας μεταφορὰς ἀνθρώπων ἀνεγνωρισμένων σωματικῶς ὡς ἱκανῶν διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, διὰ προηγουμένης ἰατρικῆς ἐξετάσεως εἰς ἃς περιπτώσεις εἶναι αὕτη δυνατή. Εἰς ἃς περιπτώσεις δὲν εἶναι δυνατή, τὸ χρησιμοποιοῦν τοὺς ἐργαζομένους τούτους πρόσωπον, δέον νὰ βεβαιωθῇ ὑπ' εὐθύνην του, ὅτι οἱ οὕτω ἀπασχολούμενοι ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην σωματικὴν ἱκανότητα καὶ δὲν πάσχουν ἐκ μεταδοτικῆς νόσου, γ) τὸ ἀνώτατον ὅριον βάρους τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ φέρουσιν οἱ ἐργαζόμενοι δ) τὸ ἀνώτατον ὅριον διαδρομῆς ὅπερ δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς ἐργαζομένους τούτους, ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς των, ε) τὸ ἀνώτατον ὅριον ἡμερῶν κατὰ μῆνα ἢ πᾶσαν ἄλλην περίοδον καθ' ἃς οἱ ἐργαζόμενοι οὗτοι δύνανται νὰ εἶναι ἐπιτεταγμένοι, περιλαμβανομένων εἰς αὐτὰς καὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ταξειδίου ἐπιστροφῆς, στ) τὰ πρόσωπα ἅτινα δικαιοῦνται νὰ προσφεύγουν εἰς τὴν ἐν λόγῳ μορφὴν ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, ὡς καὶ τὸ μέτρον, καθ' ὃ δικαιοῦνται νὰ προσφεύγουν εἰς αὐτήν.

2. Ἐν τῷ καθορισμῷ, τῶν, περὶ ὧν ὁ λόγος ὑπὸ στοιχεῖα γ', δ', καὶ ε', τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἀνωτάτων ὁρίων, αἱ ἁρμόδιοι ἀρχαὶ δέον νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψει τὰ διάφορα σχετικὰ στοιχεῖα, ἰδίᾳ τὴν σωματικὴν ἱκανότητα τοῦ πληθυσμοῦ, ὅστις δέον νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἐπίταξιν, τὴν φύσιν τοῦ ἐκτελεστέου δρομολογίου ὡς καὶ τὰς κλιματολογικὰς συνθήκας.

3. Αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαὶ δέον ἐξ ἄλλου νὰ λάβουν μέτρα, ὅπως ἡ κανονικὴ καθημερινὴ πορεία τῶν φορέων (βαστάζων) μὴ ὑπερβαίνῃ ἀπόστασιν ἀνταποκρινομένην εἰς ὀκτάωρον κατὰ μέσον ὅρον ἐργασίαν, ἐξυπακουομένου ὅτι διὰ τὸν προσδιορισμόν της, δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν οὐχὶ μόνον τὸ μετακομιστέον βάρος καὶ ἡ διανυτέα ἀπόστασις, ἀλλὰ καὶ ἡ κατάστασις τῶν ὁδῶν, ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους καὶ οἱαδήποτε ἄλλα σχετικὰ στοιχεῖα. Ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη ἐπιβολῆς εἰς τοὺς φορεῖς συμπληρωματικῶν ὡρῶν πορείας, δέον αὗται νὰ ἀμείβωνται μὲ ἀμοιβὴν ἀνωτέραν τῆς κανονικῆς.

Ἄρθρον 19.

1. Αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαὶ δέον ὅπως μὴ ἐπιτρέπουν τὴν προσφυγὴν εἰς ὑποχρεωτικὰς καλλιεργείας, εἰμὴ πρὸς πρόληψιν τοῦ λιμοῦ, ἢ δι' ἔλλειψιν προϊόντων διατροφῆς καὶ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν ὅτι τὰ οὕτω παραγόμενα τρόφιμα ἢ προϊόντα, δέον νὰ παραμένουν ὡς ἰδιοκτησία τῶν ἀτόμων ἢ τῶν ὁμάδων αἵτινες παρήγαγον αὐτά.

2. Ὁσάκις ἡ παραγωγὴ τυγχάνει ὠργανωμένη κατὰ νόμον ἢ κατ' ἔθιμον, ἐπὶ κοινοτικῆς βάσεως ἢ τὰ προϊόντα ἢ τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν προϊόντων τούτων προερχόμενα κέρδη, παραμένουν ἰδιοκτησία τῆς ὁμάδος, τὸ παρὸν ἄρθρον δὲν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα διὰ τὰ μέλη τῆς ὁμάδος, τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως τῆς οὕτως ἐπιβαλλομένης ἐργασίας.

Ἄρθρον 20.

Αἱ νομοθεσίαι αἱ προβλέπουσαι ὁμαδικὴν τιμωρίαν, ἐπιβλητέαν εἰς ὁλόκληρον ὁμάδα, δι' ἀδικήματα διαπραχθέντα ὑπό τινων τῶν μελῶν της, δέον ὅπως μὴ συνεπάγωνται τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, διὰ τὴν ὁμάδα ὡς μίαν τῶν μεθόδων τιμωρίας.

Ἄρθρον 21.

Δὲν θὰ γίνεται προσφυγὴ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, δι' ἐργασίας ὑπογείου ἐκτελεστέας ἐν τοῖς μεταλλείοις.

Ἄρθρον 22.

Αἱ ἐτήσιοι ἐκθέσεις ἃς τὰ ἐπικυροῦντα τὴν παροῦσαν Σύμβασιν μέλη ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποβάλλουν εἰς τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας περὶ τῶν ληφθέντων μέτρων πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς παρούσης συμβάσεως, δέον νὰ περιλαμβάνουν ὅσον τὸ δυνατὸν πληρεστέρας πληροφορίας δι' ἕκαστον ἐνδιαφερόμενον ἔδαφος ὡς πρὸς τὸ μέτρον ἐν ᾧ ἐγένετο προσφυγὴ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, ἐν τῷ ἐδάφει τούτῳ καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀκόλουθα σημεῖα: Σκοποὺς δι' οὓς ἡ ἐργασία αὕτη ἐξετελέσθη, ποσοστὸν νοσηρότητος καὶ θνητότητος, ὥρας ἐργασίας, μεθόδους πληρωμῆς ἡμερομισθίων καὶ διατίμησιν τῶν τελευταίων, ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην χρήσιμον πληροφορίαν.

Ἄρθρον 23.

1. Πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς παρούσης συμβάσεως, αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαὶ δέον νὰ ἐκδόσωσι πλήρη καὶ ἀκριβῆ κανονισμὸν περὶ τῆς χρήσεως τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας.

2. Ὁ κανονισμὸς αὐτὸς δέον νὰ διαλαμβάνῃ ἰδίᾳ κανόνας ἐπιτρέποντας εἰς ἕκαστον πρόσωπον ὑποκείμενον εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, ὅπως ὑποβάλλῃ εἰς

τὰς ἀρχὰς οἱονδήποτε παράπονον, σχετικὸν μὲ τοὺς ὅρους ἐργασίας, τοὺς ὁρισθέντας δι' αὐτούς, καὶ παρέχοντας ἐγγυήσεις ὅτι τὰ παράπονα θέλουν ἐξετασθῆ καὶ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν.

Ἄρθρον 24.

Κατάλληλα μέτρα δέον νὰ λαμβάνωνται εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τῶν ἀφορώντων, τὴν προσφυγὴν εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν, κανονισμῶν, εἴτε δι' ἐπεκτάσεως εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν τῆς δικαιοδοσίας παντὸς συσταθέντος ἤδη διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐλευθέρας ἐργασίας, ὀργανισμοῦ ἐπιθεωρήσεως ἐργασίας εἴτε δι' οἱουδήποτε ἄλλου προσφόρου συστήματος. Μέτρα ἐπίσης δέον νὰ λαμβάνωνται ὅπως οἱ κανονισμοὶ οὗτοι φέρωνται εἰς γνῶσιν τῶν ὑποκειμένων εἰς ἀναγκαστικὴν ἢ ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν προσώπων.

Ἄρθρον 25.

Ἡ παράνομος ἀπαίτησις ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας, δέον νὰ ὑπόκειται εἰς ποινικὰς κυρώσεις, πᾶν δὲ μέλος ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν σύμβασιν, ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ βεβαιοῦται ὅτι αἱ ἐπιβαλλόμεναι ἐκ τοῦ νόμου κυρώσεις εἶναι πράγματι ἀποτελεσματικαὶ καὶ ἐφαρμόζονται αὐστηρῶς.

Ἄρθρον 26.

1. Πᾶν μέλος τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν σύμβασιν, ὑποχρεοῦται νὰ ἐφαρμόζῃ αὐτὴν εἰς τὰ, ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν, δικαιοδοσίαν, προστασίαν, ἐπικυριαρχίαν, ἐπιτροπείαν ἢ ἐξουσίαν του, ὑπαγόμενα ἐδάφη, ἐν ᾧ μέτρῳ ἔχει δικαίωμα ἀναλήψεως ὑποχρεώσεων ἀναφερομένων εἰς ζητήματα ἐσωτερικῆς δικαιοδοσίας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἂν τὸ μέλος τοῦτο θέλῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας δέον νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἐπικύρωσιν αὐτοῦ διὰ δηλώσεως γνωστοποιούσης:

1) Τὰ ἐδάφη εἰς τὰ ὁποῖα προτίθεται νὰ ἐφαρμώσῃ εἰς τὸ ἀκέραιον τὰς διατάξεις τῆς παρούσης συμβάσεως.

2) Τὰ ἐδάφη εἰς ἃ προτίθεται νὰ ἐφαρμώσῃ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης συμβάσεως μὲ τροποποιήσεις καὶ εἰς τί συνίστανται αὗται.

3) Τὰ ἐδάφη δι' ἃ ἐπιφυλάσσεται ν' ἀποφασίσῃ.

2. Ἡ ἀνωτέρω μνημονευομένη δήλωσις θὰ θεωρῆται ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἐπικυρώσεως καὶ θὰ ἐπάγεται τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Πᾶν μέλος διατυποῦν τοιαύτην δήλωσιν, θὰ ἔχῃ τὴν εὐχέρειαν παραιτήσεως διὰ νέας δηλώσεως, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἀπὸ τῶν ἐπιφυλάξεων τῶν διαλαμβανομένων, δυνάμει τῶν ἀνωτέρω 2 καὶ 3 ἐδαφίων, ἐν τῇ προγενεστέρᾳ δηλώσει του.

Ἄρθρον 27.

Αἱ ρηταὶ ἐπικυρώσεις τῆς παρούσης σύμβάσεως δέον ὅπως ὑπὸ τοὺς εἰς τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας προβλεπομένους ὅρους, ἀνακοινοῦνται πρὸς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας παρ' οὗ καὶ καταχωρίζονται.

Ἄρθρον 28.

1. Ἡ παροῦσα σύμβασις δὲν δεσμεύει εἰμὴ μόνον τὰ μέλη τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας, ὧν ἡ ἐπικύρωσις ἔχει καταχωρισθῇ ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας.

2. Τίθεται ἐν ἰσχύϊ, δώδεκα μῆνας μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καταχώρησιν τῶν ἐπικυρώσεων δύο μελῶν.

3. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ σύμβασις αὕτη ἄρχεται ἰσχύουσα δι' ἕκαστον μέλος δώδεκα μῆνας μετὰ τὴν καταχώρισιν τῆς ἐπικυρώσεως αὐτοῦ.

Ἄρθρον 29.

Εὐθὺς ὡς καταχωρισθοῦν ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας αἱ ἐπικυρώσεις δύο μελῶν τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας κοινοποιεῖ τοῦτο εἰς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας. Κοινοποιεῖ ὡσαύτως πρὸς αὐτὰ τὴν καταχώρισιν τῶν ἐπικυρώσεων, αἵτινες ἀνακοινοῦνται πρὸς αὐτὸν μεταγενεστέρως ὑπὸ πάντων τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Ἄρθρον 30.

1. Πᾶν Μέλος ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν σύμβασιν δύναται νὰ καταγγείλῃ αὐτὴν μετὰ πάροδον δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς. διὰ πράξεως ἀνακοινουμένης εἰς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας καὶ ὑπ' αὐτοῦ καταχωριζομένης. Ἡ καταγγελία ἄρχεται ἰσχύουσα μετὰ πάροδον ἔτους ἀπὸ τῆς καταχωρίσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας.

2. Πᾶν Μέλος ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν σύμβασιν ὅπερ ἐντὸς ἔτους, ἀπὸ τῆς, ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ μνημονευομένης δεκαετίας δὲν ἔχει κάμει χρῆσιν τῆς, ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου, προβλεπομένης δυνατότητος καταγγελίας, δεσμεύει διὰ μίαν νέαν πενταετίαν καὶ συνεπῶς δύναται νὰ καταγγέλλῃ τὴν παρούσαν σύμβασιν ἐπὶ τῇ λήξει ἑκάστης πενταετίας ὑπὸ τούς, ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ προβλεπομένους ὅρους.

Ἄρθρον 31.

Ἐπὶ τῇ λήξει ἑκάστης πενταετίας ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συμβάσεως, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας, δέον νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν Γενικὴν Συνδιάσκεψιν, ἔκθεσιν περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης συμβάσεως, καὶ ἀποφασίζῃ ἂν συντρέχῃ περίπτωσις ἀναγραφῆς εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ θέματος τῆς ὁλικῆς ἢ μερικῆς ἀναθεωρήσεως ταύτης.

Ἄρθρον 32.

1. Ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ Γενικὴ Συνδιάσκεψις ἀποδεχθῇ νέαν σύμβασιν ἐπαγομένην ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀναθεώρησιν τῆς παρούσης, ἡ ἐπικύρωσις ὑπὸ Μέλους τῆς νέας ἀναθεωρητικῆς συμβάσεως, ἐπιφέρει αὐτοδικαίως, καταγγελίαν τῆς παρούσης συμβάσεως, ἄνευ προθεσμιῶν, παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 30, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἔχει τεθῇ ἐν ἰσχύϊ ἡ ἐπάγουσα τὴν ἀναθεώρησιν νέα σύμβασις.

2. Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ἐπαγομένης τὴν ἀναθεώρησιν νέας συμβάσεως, ἡ παροῦσα σύμβασις παύει νὰ εἶναι δεκτικὴ ἐπικυρώσεως ὑπὸ τῶν Μελῶν.

3. Ἡ παροῦσα σύμβασις παραμένει ἐν τούτοις ἐν ἰσχύϊ ὑπὸ τὸν τύπον καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, διὰ τὰ Μέλη, ἅτινα ἐπικυρώσαντα ταύτην, δὲν ἤθελον ἐπικυρώσει τὴν ἀναθεωροῦσαν ταύτην νέαν σύμβασιν.

Ἄρθρον 33.

Τὸ γαλλικὸν καὶ ἀγγλικὸν κείμενον τῆς παρούσης συμβάσεως εἶναι ἐξ ἴσου αὐθεντικά.

CONVENTION CONCERNANT LE TRAVAIL FORCÉ OU OBLIGATOIRE

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 10 juin 1930 en sa quatorzième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives au travail forcé ou obligatoire, question comprise dans le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'une convention internationale,

adopte, ce vingt-huitième jour de juin mil neuf cent trente, la convention ci-après, qui sera dénommée Convention sur le travail forcé, 1930, à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Constitution de l'Organisation internationale du Travail :

Article 1

1. Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente convention s'engage à supprimer l'emploi du travail forcé ou obligatoire sous toutes ses formes dans le plus bref délai possible.

2. En vue de cette suppression totale, le travail forcé ou obligatoire pourra être employé, pendant la période transitoire, uniquement pour des fins publiques et à titre exceptionnel, dans les conditions et avec les garanties stipulées par les articles qui suivent.

3. A l'expiration d'un délai de cinq ans à partir de l'entrée en vigueur de la présente convention et à l'occasion du rapport prévu à l'article 31 ci-dessous, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail examinera la possibilité de supprimer sans nouveau délai le travail forcé ou obligatoire sous toutes ses formes et décidera s'il y a lieu d'inscrire cette question à l'ordre du jour de la Conférence.

Article 2

1. Aux fins de la présente convention, le terme «travail forcé ou obligatoire» désignera tout travail ou service exigé d'un individu sous la menace d'une peine quelconque et pour lequel ledit individu ne s'est pas offert de plein gré.

2. Toutefois, le terme «travail forcé ou obligatoire» ne comprendra pas, aux fins de la présente convention :

a) tout travail ou service exigé en vertu des lois sur le service militaire obligatoire et affecté à des travaux d'un caractère purement militaire ;

b) tout travail ou service faisant partie des obligations civiques normales des citoyens d'un pays se gouvernant pleinement lui-même ;

c) tout travail ou service exigé d'un individu comme conséquence d'une condamnation prononcée par une décision judiciaire, à la condition que ce travail ou service soit exécuté sous la surveillance et le contrôle des autorités publiques et que ledit individu ne soit pas concédé ou mis à la disposition de particuliers, compagnies ou personnes morales privées.

d) tout travail ou service exigé dans les cas de force majeure, c'est-à-dire dans les cas de guerre, de sinistres ou menaces de sinistres tels qu'incendies, inondations, famines, tremblements de terre, épidémies et épizooties violentes, invasions d'animaux, d'insectes ou de parasites végétaux nuisibles, et en général toutes circonstances mettant en danger ou risquant de mettre en danger la vie ou les conditions normales d'existence de l'ensemble ou d'une partie de la population ;

e) les menus travaux de village, c'est-à-dire les travaux exécutés dans l'intérêt direct de la collectivité par les membres de celle-ci, travaux qui, de ce chef, peuvent être considérés comme des obligations civiques normales incombant aux membres de la collectivité, à condition que la population elle-même ou ses représentants directs aient le droit de se prononcer sur le bien-fondé de ces travaux.

Article 3

Aux fins de la présente convention, le terme «autorités compétentes» désignera soit les autorités métropolitaines, soit les autorités centrales supérieures du territoire intéressé.

Article 4

1. Les autorités compétentes ne devront pas imposer ou laisser imposer le travail forcé ou obligatoire au profit de particuliers, de compagnies ou de personnes morales privées.

2. Si une telle forme de travail forcé obligatoire au profit de particuliers, de compagnies ou de personnes morales privées existe à la date à laquelle la ratification de la présente convention par un Membre est enregistrée par le Directeur général du Bureau international du Travail, ce Membre devra supprimer complètement le dit travail forcé ou obligatoire dès la date de l'entrée en vigueur de la présente convention à son égard.

Article 5

1. Aucune concession accordée à des particuliers, à des compagnies ou à des personnes morales privées ne devra avoir pour conséquence l'imposition d'une forme quelconque de travail forcé ou obligatoire en vue de produire ou de recueillir les produits que ces particuliers, compagnies ou personnes morales privées utilisent ou dont ils font le commerce.

2. Si des concessions existantes comportent des dispositions ayant pour conséquence l'imposition d'un tel travail forcé ou obligatoire, ces dispositions devront être rescindées aussitôt que possible afin de satisfaire aux prescriptions de l'article premier de la présente convention.

Article 6

Les fonctionnaires de l'administration, même lorsqu'ils devront encourager les populations dont ils ont la charge à s'adonner à une forme quelconque de travail, ne devront pas exercer sur ces populations une contraite collective ou individuelle en vue de les faire travailler pour des particuliers, compagnies ou personnes morales privées.

Article 7

1. Les chefs qui n'exercent pas des fonctions administratives ne devront pas avoir recours au travail forcé ou obligatoire.

2. Les chefs exerçant des fonctions administratives pourront, avec l'autorisation expresse des autorités compétentes, avoir recours au travail forcé ou obligatoire dans les conditions visées à l'article 10 de la présente convention.

3. Les chefs légalement reconnus et ne recevant pas une rémunération adéquate sous d'autres formes pourront bénéficier de la jouissance de services personnels dûment réglementés, toutes mesures utiles devant être prises pour prévenir les abus.

Article 8

1. La responsabilité de toute décision de recourir au travail forcé ou obligatoire incombera aux autorités civiles supérieures du territoire intéressé.

2. Toutefois ces autorités pourront déléguer aux autorités locales supérieures le pouvoir d'imposer du travail forcé ou obligatoire dans les cas où ce travail n'aura pas pour effet d'éloigner les travailleurs de leur résidence habituelle. Ces autorités pourront également déléguer aux autorités locales supérieures, pour les périodes et dans les conditions qui seront stipulées par la réglementation prévue à l'article 23 de la présente con-

vention, le pouvoir d'imposer un travail forcé ou obligatoire pour l'exécution duquel les travailleurs devront s'éloigner de leur résidence habituelle, lorsqu'il s'agira de faciliter le déplacement de fonctionnaires de l'administration dans l'exercice de leurs fonctions et le transport du matériel de l'administration.

Article 9

Sauf dispositions contraires stipulées à l'article 10 de la présente convention, toute aurtorité ayant le droit d'imposer du travail forcé ou obligatoire ne devra permettre le recours à cette forme de travail que si elle s'est d'abord assurée :

a) que le service ou travail à exécuter est d'un intérêt direct et important pour la collectivité appelée à l'exécuter ;

b) que ce service ou travail est d'une nécessité actuelle ou imminente :

c) qu'il a été impossible de se procurer la main-d'oeuvre volontaire pour l'exécution de ce service ou travail malgré l'offre de salaires et de conditions de travail au moins égaux à ceux qui sont pratiqués dans le territoire intéressé pour des travaux ou services analogues ; et

d) qu'il ne résultera pas du travail ou service un fardeau trop lourd pour la population actuelle, eu égard à la main-d'oeuvre disponible et à son aptitude à entreprendre le travail en question.

Article 10

1. Le travail forcé ou obligatoire demandé à titre d'impôt et le travail forcé ou obligatoire imposé, pour des travaux d'intérêt public, par des chefs qui exercent des fonctions administratives devront être progressivement supprimes.

2. En attendant cette abolition, lorsque le travail forcé ou obligatoire sera demandé à titre d'impôt et lorsque le travail forcé ou obligatoire sera imposé, par des chefs qui exercent des fonctions administratives, en vue de l'exécution de travaux d'intérêt public, les autorités intéressées devront s'assurer préalablement:

a) que le sevice ou travail à exécuter est d'un intérêt direct et important pour la collectivité appélée à l'exécuter,

b) que ce service ou travail est d'une nécessité actuelle ou imminente;

c) qu'il ne résultera pas du travail ou service un fardeau trop lourd pour la population actuelle, eu égard à la main-d'oeuvre disponible et à son aptitude à entreprendre le travail en question;

d) que l'exécution de ce travail ou service n'obligera pas les travailleurs à s'éloigner du lieu de leur résidence habituelle;

e) que l'exécution de ce travail ou service sera dirigée conformément aux exigences de la religion, de la vie sociale ou de l'agriculture.-

Article 11

1. Seuls les adultes valides du sexe masculin dont l'âge ne sera pas présumé inférieur à 18 ans ni supérieur à 45, pourront être assujettis au travail forcé ou obligatoire. Sauf pour les catégories de travail visées à l'article 10 de la présente convention, les limitations et conditions suivantes devront être observées:

a) reconnaissance préalable, dans tous les cas où cela sera posible, par un médcin désigné par l'administration, de l'absence de toute maladie contagieuse et de l'aptitude physique des intéressés à supporter le travail imposé et les conditions où il sera exécuté ;

b) exemption du personnel des écoles, éléves et drofesseurs, ansi que du personnel administratif en général ;

c) maintien dans chaque collectivté du nombre d'hommes adultes et valides indispensables à la vie familiale et sociale;

d) respect des liens conjugaux et familiaux.

2. Aux fins indiquées par l'alinea c) ci-dessus, la réglementation prévue à l'article 23 de la présente convention fixera la proportion d'individus de la population permanente mâle et valide qui pourra faire l'objet d'un prélèvement déterminé, sans toutefois que cette proportion puisse, en aucun cas, depasser 25 pour cent de cette population. En fixant cette proportion, les autorités compétentes d vront tenir compte de la densité de la population, du développement social et physique de cette population, de l'époque de l'année et de l'état des travaux à effectuer par les interesses sur place et à leur propre compte; d'une marière générale, elles devront respecter les négessités économique et sociales de la vie normale de la collectivité envisagée.

Article 12

1. La période maximum pendant laquelle un individu quelconque pourra être astreint au travail forcé ou obligatoire sous ses diverses formes ne devra pas dépasser soixante jours par période de douze mois, les jours de voyage nécessaires pour aller au lieu de travail et pour en revenir devant être compris dans ces soixante jours.

2. Chaque travailleur astreint au travail forcé ou obligatoire devra être muni d'un certificat indiquant les périodes de travail forcé ou obligatoire qu'il aura effectuées.

Article 13

1. Les heures normales de travail de toute personne astreinte au travail forcé ou obligatoire devront être les mêmes que celles en usage pour le travail libre et les heures de travail effectuées en sus de la durée normale devront être rémunérées aux mêmes taux que les taux en usage pour les heures supplémentaires des travailleurs libres.

2. Un jour de repos hebdomadaire devra être accordé à toutes les personnes soumises à une forme quelconque de travail forcé ou obligatoire et ce jour devra coincider autant que posible avec le jour consacré par la tradition ou les usages du pays ou de la région.

Article 14

1. A l'exception du travail prévu à l'article 10 de la présente convention. le travail forcé ou obligatoire sous toutes ses formes devra être rémunéré en espèces et à des taux qui, pour le même genre de travail, ne devront être inférieurs ni à ceux en vigueur dans la région où les travailleurs sont employés. ni à ceux en vigueur dans la région où les travailleurs ont été recrutés.

2. Dans le cas de travail imposé par des chefs dans l'exercice de leurs fonctions administratives, le paiement de salaires dans les conditions prévues au paragraphe précédent devra être introduit aussitôt que possible.

3. Les salaires devront être versés à chaque travailleur individuellement et non à son chef de tribu ou à toute autre autorité.

4. Les jours de voyage pour aller au lieu de travail et pour en revenir devront être comptés pour le paiement des salaires comme journées de travail.

5. Le présent article n'aura pas pour effet d'interdire la fourniture aux travailleurs des rations alimentaires habituelles comme partie du salaire, ces rations devant être au moins équivalentes à la somme d'argent qu'elles sont censées représenter; mais aucune déduction ne devra être opérée sur le salaire, ni pour l'acquittement des impôts, ni pour la nourriture, les vêtements et le logement spéciaux qui seront fournis aux travaillleurs pour les maintenir en état de continuer

leur travail eu égard aux conditions spéciales de leur emploi, ni pour la fourniture d'outils.

Article 15

1. Toute législation concernant la réparation des accidnets ou des maladies résultant du travail et toute législation prévoyant l'indemnisation des personnes à la charge de travailleurs décédés ou invalides, qui sont ou seront en vigeur sur le territoire intéressé, devront s'appliquer aux personnes assujetties au travail forcé ou obligatoire dans les mêmes conditions qu'aux travailleurs libres.

2. De toute façon, toute autorité employant un travailleur au travail forcé ou obligatoire devra avoir l'obligation d'assurer la subsistance dudit travailleur si un accident ou une maladie résultant de son travail a pour effet de le rendre totalement ou partiellement incapable de subvenir à ses besoins. Cette autorité devra également avoir l'obligation de prendre des mesures pour assurer l'entretien de toute personne effectivement à la charge dudit travailleur en cas d'incapacité ou de décés résultant du travail.

Article 16

1. Les personnes soumises au travail forcé ou obligatoire ne devront pas, sauf dans les cas de nécessité exceptionnelle, être transférées dans des régions où les conditions de nourriture et de climat seraient tellement différentes de celles auxquelles elles ont été accoutumées qu'elles offiraient un danger pour leur santé.

2. Dans aucun cas, un tel transfert de travailleurs ne sera autorisé sans que toutes les mesures d'hygiène et d'habitat qui s'imposent pour leur installation et pour la sauvegarde de leur santé n'aient été strictement appliquées.

3. Lorsqu'un tel transfert ne pourra être évité, de mesures assurant l'adaptation progressive des travailleurs aux nouvelles conditions de nourriture et de climat devront être adoptées après avis du sevice médical compétent.

4. Dans les cas où ces travailleurs sont appelés à exécuter un travail régulier auquel ils ne sont pas accoutumés, des mesures devront être prises pour assurer leur adaptation à ce genre de travail, notamment en ce qui concerne l'entraînement progressif, les heures de travail, l'aménagement de repos intercalaires et les améliorations ou accroissements de rations alimentaires qui pourraient être nécessaires.

Article 17

Avant d'autoriser tout recours au travail forcé ou obligatoire pour des travaux de construction ou d'entretien qui obligeront les travailleurs à séjourner sur des lieux de travail pendant une période prolongée, les autorités compétentes devront s'assurer :

1) que toutes les mesures nécessaires ont été prises pour assurer l'hygiène des travailleurs et leur garantir les soins médicaux indispensables , et que, en particulier: a) ces travailleurs subissent un examen médical avant de commencer les travaux et de nouveaux examens à des intervalles déterminés durant la durée de l'emploi, b) il a été prévu un personnel médical suffisant ainsi que les dispensaires, infirmeries, hôpitaux et matériel nécessaires pour faire face à tous les besoins, et c) la bonne hygiène des lieux de travail, l'approvisionnement des travailleurs en eau, en vivres, encombustibles et matérial de cuisine ont été assurés d'une manière satisfaisante et des vêtements et un logement safifaisants ont été prévus s'il est nécessaire;

2) que des mesures appropriées ont été prises pour assurer la subsistance de la famille du travailleur, notamment en facilitant l'envoi d'une partie du salaire à celle-ci, par un procédé sûr, avec l'assentiment ou sur la demande du travailleur ;

3) que les voyages des travailleurs pour aller au lieu de travail et pour en revenir seront assurés par l'administration, sous sa responsabilité et à ses frais, et que l'administration facilitera ces voyages en utilisant dans la plus large mesure possible tous les moyens de transport disponibles ;

4) que, en cas de maladie ou d'accident du travailleur entraînant une incapacité de travail d'une certaine durée, le rapatriement du travailleur sera assuré aux frais de l'administration ;

5) que tout travailleur qui désirerait rester sur place comme travailleur libre, à l'expiration de sa période de travail forcé ou obligatoire, aura la faculté de le faire sans être déchu, pendant une période de deux ans, de ses droits au rapatriement gratuit.

Article 18

1. Le travail forcé ou obligatoire pour le transport de personnes ou de marchandises, par exemple pour le portage et le pagayage, devra être supprimé dans le plus bref délai possible et, en attendant cette suppression les autorités compétentes devront édicter des règlements fixant notamment : a) l'obligation de n'utiliser ce travail que pour faciliter le déplacement de fonctionnaires de l'administration dans l'exercice de leurs fonctions, ou le transport du matériel de l'administration, ou, en cas de nécessité absolument urgente, le transport d'autres personnes que des fonctionnaires ; b) l'obligation de n'employer à de tels transports que des hommes reconnus physiquement aptes à ce travail par un examen médical préalable, dans tous les cas où cet examen est possible ; dans les cas où il ne sera pas possible, la personne employant cette main-d'oeuvre devra s'assurer , sous sa responsabilité , que les travailleurs employés ont l'aptitude physique requise et ne souffrent pas d'une maladie contagieuse ; c) la charge maximum à porter par les travailleurs ; d) le parcours maximum qui pourra être imposé à ces travailleurs du lieu de leur résidence ; e) le nombre maximum de jours par mois ou par toute autre période, pendant lesquels ces travailleurs pourront être réquisitionnés, en comprenant dans ce nombre les journées du voyage de retour ; f) les personnes qui sont autorisées à faire appel à cette forme de travail forcé ou obligatoire ainsi que la mesure dans laquelle elles ont le droit d'y recourir.

2. En fixant les maxima dont il est question sous les lettres c), d), e) du paragraphe précédent, les autorités compétentes devront tenir compte des divers éléments à considérer, notamment de l'aptitude physique de la population qui devra subir la réquisition, de la nature de l'itinéraire à parcourir, ainsi que des conditions climatériques.

3. Les autorités compétentes devront, en outre, prendre des dispositions pour que le trajet quotidien normal des porteurs ne dépasse pas une distance correspondant à la durée moyenne d'une journée de travail de huit heures, étant entendu que, pour la déterminer, on devra tenir compte non seulement de la charge à porter et de la distance à parcourir, mais encore de l'état de la route, de l'époque de l'année et de tous autres éléments à considérer ; s'il était nécessaire d'imposer aux porteurs des heures de marche supplémentaires, celles-ci devront être rémunérées à des taux plus élevés que les taux normaux.

Article 19

1. Les autorités compétentes ne devront autoriser le recours aux cultures obligatoires que dans le but de prévenir la famine ou une disette de produits alimentaires et toujours sous la réserve que les denrées ou les produits ainsi obtenus devront rester la propriété des individus ou de la collectivité qui les auront produits

2. Le présent article ne devra pas avoir pour effet, lorsque la production se trouve organisée suivant la loi

et la coutume, sur une base communale et lorsque les produits ou les bénéfices provenant de la vente de ces produits restent la propriété de la collectivité, de supprimer l'obligation pour les membres de la collectivité de s'acquitter du travail ainsi imposé.

Article 20

Les législations prévoyant une répression collective applicable à une collectivité entière pour des délits commis par quelques-uns de ses membres ne devront pas comporter le travail forcé ou obligatoire pour une collectivité comme une des méthodes de répression.

Article 21

Il ne sera pas fait appel au travail forcé ou obligatoire pour les travaux souterrains à exécuter dans les mines.

Article 22

Les rapports annuels que les Membres qui ratifient la présente convention s'engagent à présenter au Bureau international du Travail, conformément aux dispositions de l'article 22 de la Constitution de l'Organisation internationale du Travail, sur les mesures prises par eux pour donner effet aux dispositions de la préaente convention, d vront contenir des informations aussi complètes que possible, pour chaque territoire intéressé, sur la mesure dans laquelle il aura été fait appel au travail force ou obligatoire dans ce territoire, ainsi que sur les points suivants: fins auxquelles ce travail aura été effectué ; taux de morbidité et de mortalité ; heures de travail ; méthodes de paiement des salaires et taux de ces derniers ; ainsi que tous autres renseignements pertinents.

Article 23

1. Pour donner effet aux dispositions de la présente convention, les autorités compétentes devront promulguer une réglementation complète et précise sur l'emploi du travail forcé ou obligatoire.

2. Cette réglementation devra comporter, notamment, des règles permettant à chaque personne assujettie au travail forcé ou obligatoire de présenter aux autorités toutes réclamations telatives aux conditions de travail qui lui sont faites et lui donnant des garanties que ces réclamations seront examinées et prises en considération.

Article 24

Des mesures appropriees devront être prises dans tous les cas pour assurer la stricte application des règlements concernant l'emploi du travail forcé ou obligatoire, soit par l'extention au travail forée ou obligatoire des attributions de tout organisme d'inspection déjà creé pour la surveillance du travail libre, soit par tout autre système convenable. Des mesures devront également être prises pour que ces règlements soient portés à la connaissance des personnes assujetties au travail forcé ou obligatoire.

Article 25

Le fait d'exiger illégalement du travail forcé ou obligatoire sera possible de sanctions pénales et tout Membre ratifiant la présente convention aura l'obligation de s'assurer que les sanctions imposées par la loi sont réellement efficaces et strictement appliquées.

Article 26

1. Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente convention s'engage à l'appliquer aux territoires soumis à sa souveraineté, juridiction, protection, suzeraineté, tutelle ou autorité dans la mesure où il a le droit de souscrire des obligations touchant à des questions de juridiction intérieure. Toutefois, si ce Membre veut se prévaloir des dispositions de l'article 35 de la Constitution de l'Organisation internationale du Travail, il devra accompagner sa ratification d'une déclaration faisant connaître :

1) les territoires dans lesquels il entend appliquer intégralement les dispositions de la présente convention ;

2) les territoires dans lesquels il entend applique les dispositions de la présente convention avec des modifications et en quoi consistent lesdites modifications ;

3) les territoires pour lesquels il réserve sa décision.

2. La déclaration susmentionnée sera réputée partie intégrante de la ratification et portera des effets identiques. Tout Membre qui formulera une telle déclaration aura la faculté de renoncer, par une nouvelle déclaration, à tout ou partie des réserves contenues, en vertu des alinéas 2 et 3 ci-dessus, dans sa déclaration antérieure.

Article 27

Les ratifications officielles de la présente convention dans les conditions établies par la Constitution de l'Organisation internationale du Travail seront communiquées au Directeur général du Bureau international du Travail et par lui enregistrées.

Article 28

1. La présente convention ne liera que les Membres de l'Organisation internationale du Travail dont la ratification aura été enregistrée au Bureau international du Travail.

2. Elle entrera en vigueur douze mois après que les ratifications de deux Membres auront été enregistrées par le Directeur général.

3. Par la suite, cette convention entrera en vigueur pour chaque Membre douze mois après la date où sa rarification aura été enregistrée.

Article 29

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Ttravail auront été enregistrées au Bureau international du Travail, le Directeur général du Bureau international du Travail notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 30

1. Tout Membre ayant ratifié la présente convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Directeur général du Bureau international du Travail, et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Bureau international du Travail.

2. Tout Membre ayant ratifié la présente convention qui, dans le délai d'une année après l'expiration de la période de dix années mentionnée au paragraphe précédent, ne fera pas usage de la faculté de dénonciation prévue par le présent article, sera lié pour une nouvelle periode de cinq années, et par la suitte pourra dénoncer la présente convention à l'expiration de chaque période de cinq années dans les conditions prévues au présent article.

Article 31

A l'expiration de chaque période de cinq années à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de sa revision totale ou partielle.

Article 32

1. Au cas où la Conférence générale adopterait une nouvelle convention portant revision totale ou partielle de la présente convention la ratification par un Mem-

bre de la nouvelle convention portant revision entraînerait de plein droit dénociation de la présente convention sans condition de délai, nonobstant l'article 30 ci-dessus, sous réserve que la nouvelle convention portant revision soit entreée en vigueur.

2. A partir de la date de l'entrée en vigueur de la nouvelle convention portant revision, la présenteconvention cesserait d'ètre ouverte à la ratification des Membres.

3. La présente convention demeurerait toutefois en vigueur dans sa forme et teneur pour les Membres bui l'auraient ratifiée et qui ne ratifieraient pas la nouvelles convention portant revision.

Article 33

Les textes français et anglais de la présente convention feront foi l'un et l'autre.

Le texte qui précède est le texte authentique de la Convention sur le travail forcé, 1930, telle qu'elle a été modifiée par la Convention portant revision des articles finals, 1946.

Le texte original de la convention fut authentiqué le 25 juillet 1930 par les signatures de M. E. Mahaim, Président de la Conférence, et de M. Albert Thomas, Directeur du Bureau international du Travail.

L'entrée en vigueur initiale de la convention eut lieu le 1er mai 1932.

EN FOI DE QUOI j'ai authentiqué par ma signature, en application des dispositions de l'article 6 de la Convention portant revision des articles finals, 1946, ce trente et unième jour d'août 1948, deux exemplaires originaux du texte de la convention telle qu'elle a été modifiée.

EDWARD PHELAN,
Directeur général
du Bureau international du Travail

Ἄρθρον Δεύτερον.

Πᾶσα διάταξις τῆς κειμένης νομοθεσίας, παρέχουσα τυχὸν μείζονα πλεονεκτήματα εἰς τὰ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου κυρουμένης συμβάσεως προστατευόμενα πρόσωπα διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 19 παρ. 8 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας. κυρωθέντος διὰ τοῦ Ν. Δ)τος 399)1947.

Ἄρθρον Τρίτον.

Διὰ Β. Δ)τος αἱ διατάξεις τῆς διὰ τοῦ παρόντος νόμου κυρουμένης διεθνοῦς συμβάσεως κωδικοποιηθήσονται εἰς τοὺς οἰκείους νόμους.

Ὡσαύτως διὰ Β. Δ)τος κανονισθήσονται αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς διὰ τοῦ παρόντος Νόμου κυρουμένης διεθνοῦς συμβάσεως.

Ἄρθρον Τέταρτον.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παράντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ παρὼν Νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἀπριλίου 1952.

ΠΑΥΛΟΣ
Β.

Ὁ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸς
ΓΡΗΓ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἀπριλίου 1952.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
ΔΗΜ. Γ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

(2)

ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 2080.

Περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 42 διεθνοῦς συμβάσεως «περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν 1934».

ΠΑΥΛΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς. ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον Πρῶτον.

Κυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 42 διεθνὴς σύμβατις «περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, 1934» ψηφισθεῖσα ἐν Γενεύῃ τῷ 1934 ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως Ἐργασίας κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην Σύνοδον αὐτῆς.

Τὸ κείμενον τῆς κυρουμένης συμβάσεως ἔπεται ἐν Ἑλληνικῇ μεταφράσει καὶ γαλλικῷ πρωτοτύπῳ.

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ἀριθμ. 42.

Περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν (ὡς ἀναθεωρήθη τῷ 1934).

Ἡ Γενικὴ Συνδιάσκεψις τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας, συγκληθεῖσα ἐν Γενεύῃ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας καὶ συνελθοῦσα αὐτόθι τὴν 4ην Ἰουνίου 1934 εἰς τὴν 18ην αὐτῆς σύνοδον.

Ἀφοῦ ἀπεφάσισε τὴν ἀποδοχὴν διαφόρων προτάσεων, σχετικῶν πρὸς τὴν μερικὴν ἀναθεώρησιν, τῆς, ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως εἰς τὴν 7ην αὐτῆς σύνοδον, υἱοθετηθείσης συμβάσεως «περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν», ζήτημα περιλαμβανόμενον εἰς τὸ πέμπτον θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς συνόδου,

Ἀφοῦ ἀπεφάσισεν ὅτι αἱ προτάσεις αὗται δέον νὰ λάβουν τὸν τύπον διεθνοῦς συμβάσεως, ψηφίζει σήμερον εἰκοστὴν πρώτην Ἰουνίου χίλια ἐννεακόσια τριάκοντα τέσσαρα, τὴν ὡς ἑπεται σύμβασιν ἥτις θέλει ἀποκαλεῖται Σύμβασις (ὡς ἀναθεωρήθη) περὶ ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν 1934.

Ἄρθρον 1.

1. Πᾶν Μέλος τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν σύμβασιν ὑποχρεοῦται ὅπως ἐξασφαλίζῃ εἰς τὰ θύματα τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν ἢ εἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν ἕλκοντας δικαιώματα, ἀποζημίωσιν συμφώνως πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ νομοθεσίας περὶ ἀποζημιώσεως ἀτυχημάτων ἐργασίας.

2. Τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης δὲν θὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς νομοθεσίας διὰ τὰς ἐξ ἀτυχημάτων ἐργασίας. βλάβας. Ἐπιφυλασσομένης τῆς διατάξεως ταύτης ἕκαστον Μέλος εἶναι ἐλεύθερον, καθορίζον ἐν τῇ ἐθνικῇ αὐτοῦ νομοθεσίᾳ τοὺς ὅρους περὶ πληρωμῆς τῆς ἀποζημιώσεως τῶν. περὶ ὧν πρόκειται, ἀσθενειῶν καὶ ἐφαρμόζον εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἀσθενείας τὴν σχετικὴν περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἀτυχημάτων ἐργασίας, νομοθεσίαν αὐτοῦ, νὰ ἀποδέχηται τάς. κατὰ τὴν κρίσιν του, προσφόρους τροπολογίας καὶ προσαρμογάς.

Ἄρθρον 2.

Πᾶν Μέλος τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν Σύμβασιν ὑποχρεοῦται ὅπως θεωρῇ ὡς ἐπαγγελματικὰς ἀσθενείας τὰς ἀσθενείας καὶ δηλητηριάσεις τὰς προκαλουμένας ὑπὸ τῶν, εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα. ἀναγραφομένων οὐσιῶν ὁσάκις αἱ ἐν λόγῳ ἀσθένειαι καὶ δηλητηριάσεις ἐμφανίζονται εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς ἐπαγγέλματα. βιομηχανίας ἢ μεθόδους ἐπεξεργασίας ἀντιστοιχούσας εἰς τάς, εἰς τὸν εἰρημένον πίνακα. ἀναγραφομένας δηλητηριάσεις ἢ ἀσθενείας καὶ προκυπτούσας ἐκ τῆς ἐργασίας εἰς ἐπιχείρησιν καλυπτομένην ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς νομοθεσίας.

Πίναξ

Πίναξ τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν τοξικῶν οὐσιῶν.	Πίναξ τῶν ἐπαγγελμάτων, βιομηχανιῶν ἢ ἀντιστοίχων μεθόδων ἐπεξεργασίας.
Δηλητηρίασις διὰ μολύβδου, τῶν κραμάτων καὶ συνθέτων αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀμέσων συνεπειῶν τῆς δηλητηριάσεως ταύτης.	Κατεργασία μεταλλευμάτων ἐμπεριεχόντων μόλυβδον συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς μολυβδούχου τέφρας τῶν ἐργοστασίων ψευδαργύρου. Τῆξις παλαιοῦ ψευδαργύρου καὶ μολύβδου εἰς ἀκατεργάστους ὄγκους. Κατασκευὴ ἀντικειμένων ἐκ χυτοῦ μολύβδου ἢ μολυβδούχων μιγμάτων. Πολυγραφικαὶ βιομηχανίαι. Κατεργασία τῶν συνθέτων τοῦ μολύβδου. Κατασκευὴ καὶ ἐπισκευὴ ἠλεκτρικῶν συσσωρευτῶν. Παρασκευὴ καὶ χρῆσις ὑαλογανωμάτων περιεχόντων μόλυβδον. Στίλβωσις διὰ ρινισμάτων μολύβδου ἢ διὰ μολυβδούχου στιλβοκόνεως. Ἐργασίαι χρωματισμοῦ περιλαμβάνουσαι τὴν προπαρασκευὴν ἢ τὴν κατεργασίαν ἐπιχρισμάτων, μαστίχης, (στόκου) ἢ χρωμάτων περιεχόντων χρωστικὰς οὐσίας μολύβδου.
Δηλητηρίασις δι' ὑδραργύρου τῶν κραμάτων καὶ συνθέτων αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀμέσων συνεπειῶν τῆς δηλητηριάσεως ταύτης.	Κατεργασία μεταλλευμάτων ὑδραργύρου. Κατασκευὴ συνθέτων τοῦ ὑδραργύρου. Κατασκευὴ μετρικῶν ἢ ἐργαστηριακῶν ὀργάνων. Παρασκευὴ πρώτων ὑλῶν διὰ τὴν πιλοποιΐαν. Ἐπιχρυσώσεις διὰ πυρός. Χρῆσις ὑδραργυρικῶν ἀντλιῶν πρὸς κατασκευὴν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων λευκοπυρακτώσεως. Κατασκευὴ ἐμπυρευμάτων (καψυλίων) διὰ κροτοῦντος ὑδραργύρου.
Μόλυνσις ἐξ ἀνθρακος.	Ἐργάται ἐρχόμενοι εἰς ἐπαφὴν μετὰ ζώου προσβεβλημένου ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ ἄνθρακος. Κατεργασία ζωϊκῶν ὑπολειμμάτων. Φορτοεκφορτώσεις ἢ μεταφορὰ ἐμπορευμάτων.
Πυριτίασις (χαλίκωσις) μετὰ ἢ ἄνευ πνευμονικῆς φυματιώσεως, ἐφ' ὅσον ἡ πυριτίασις ὑπῆρξεν ἡ γενεσιουργὸς αἰτία τῆς ἀνικανότητος ἢ τοῦ θανάτου. Δηλητηρίασις διὰ φωσφόρου ἢ τῶν συνθέτων αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀμέσων συνεπειῶν τῆς δηλητηριάσεως ταύτης. Δηλητηρίασις δι' ἀρσενικοῦ ἢ τῶν συνθέτων, αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀμέσων συνεπειῶν τῆς δηλητηριάσεως ταύτης. Δηλητηρίασις διὰ βενζόλης ἢ τῶν ὁμολόγων της ὡς καὶ τῶν νιτροαμινοπαραγώγων αὐτῆς, μετὰ τῶν ἀμέσων συνεπειῶν τῆς δηλητηριάσεως ταύτης. Δηλητηρίασις διὰ τῶν ἀλλογενῶν παραγώγων τῶν ὑδρογονανθράκων τῆς λιπαρᾶς σειρᾶς.	Βιομηχανίαι ἢ μέθοδοι ἐπεξεργασίας αἵτινες ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς νομοθεσίας ὡς συνεπαγόμεναι κίνδυνον πυριτιάσεως. Πᾶσα μέθοδος συνεπαγομένη τὴν παραγωγήν, τὴν ἔκλυσιν ἢ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ φωσφόρου ἢ τῶν συνθέτων αὐτοῦ. Πᾶσα μέθοδος συνεπαγομένη τὴν παραγωγήν, τὴν ἔκλυσιν ἢ τὴν χρησιμοποίησιν ἀρσενικοῦ ἢ τῶν συνθέτων αὐτοῦ. Πᾶσα μέθοδος συνεπαγομένη τὴν παραγωγήν, τὴν ἔκλυσιν ἢ τὴν χρῆσιν τῆς βενζόλης ἢ τῶν ὁμολόγων της ἢ τῶν νιτροαμινοπαραγώγων αὐτῶν. Πᾶσα μέθοδος συνεπαγομένη τὴν παραγωγήν, τὴν ἔκλυσιν ἢ τὴν χρῆσιν τῶν ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς νομοθεσίας ἀναφερομένων ἀλλογενῶν παραγώγων τῶν ὑδρογονανθράκων τῆς λιπαρᾶς σειρᾶς.
Παθολογικαὶ διαταραχαὶ ὀφειλόμεναι εἰς : α) τὸ ράδιον ἢ ἄλλας ραδιενεργοὺς οὐσίας. β) τὰς ἀκτῖνας Χ. Πρωτογενῆ ἐπιθηλιώματα τοῦ δέρματος.	Πᾶσα μέθοδος ἐκθέτουσα εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ραδίου, τῶν ραδιενεργῶν οὐσιῶν ἢ τῶν ἀκτίνων Χ.
	Πᾶσα μέθοδος περιλαμβάνουσα τὸν χειρισμὸν ἢ τὴν χρῆσιν τῆς πίσσης, πισσασφάλτου, ἀσφάλτου, ὀρυκτελαίων, παραφίνης ἢ τῶν συνθέτων παραγώγων ἢ ὑπολειμμάτων τῶν οὐσιῶν αὐτῶν.

Ἄρθρον 3.

Αἱ ρηταὶ ἐπικυρώσεις τῆς παρούσης συμβάσεως δέον ὅπως ἀνακοινοῦνται εἰς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας παρ' οὗ καὶ καταχωρίζωνται.

Ἄρθρον 4.

1. Ἡ παροῦσα σύμβασις δὲν δεσμεύει εἰ μὴ μόνον τὰ Μέλη τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας ὧν ἡ ἐπικύρωσις ἔχει καταχωρισθῇ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

2. Τίθεται ἐν ἰσχύϊ 12 μῆνας μετὰ τὴν καταχώρισιν τῶν ἐπικυρώσεων 2 Μελῶν, ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

3. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ σύμβασις αὕτη ἄρχεται ἰσχύουσα δι' ἕκαστον Μέλος 12 μῆνας μετὰ τὴν καταχώρισιν τῆς ἐπικυρώσεως ταύτης.

Ἄρθρον 5.

Εὐθὺς ὡς καταχωρισθοῦν ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας αἱ ἐπικυρώσεις δύο Μελῶν τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας κοινοποιεῖ τοῦτο εἰς ἅπαντα τὰ Μέλη τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας. Κοινοποιεῖ ὡσαύτως πρὸς αὐτὰ τὴν καταχώρισιν τῶν ἐπικυρώσεων αἵτινες ἀνακοινοῦνται πρὸς αὐτὸν μεταγενεστέρως ὑπὸ πάντων τῶν λοιπῶν Μελῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Ἄρθρον 6.

1. Πᾶν Μέλος ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν σύμβασιν δύναται νὰ καταγγείλῃ αὐτὴν μετὰ πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς διὰ πράξεως ἀνακοινουμένης εἰς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας καὶ ὑπ' αὐτοῦ καταχωριζομένης. Ἡ καταγγελία ἄρχεται ἰσχύουσα μετὰ πάροδον ἔτους ἀπὸ τῆς καταχωρίσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας.

2. Πᾶν Μέλος ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν σύμβασιν ὅπερ ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ μνημονευομένης πενταετίας δὲν ἔχει κάμει χρῆσιν τῆς ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου, προβλεπομένης δυνατότητος καταγγελίας, δεσμεύεται διὰ μίαν νέαν πενταετίαν καὶ συνεπῶς δύναται νὰ καταγγέλῃ τὴν παροῦσαν σύμβασιν ἐπὶ τῇ λήξει ἑκάστης πενταετίας ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ προβλεπομένους ὅρους.

Ἄρθρον 7.

Ἐπὶ τῇ λήξει ἑκάστης δεκαετίας ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συμβάσεως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας δέον νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν Γενικὴν Συνδιάσκεψιν ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης συμβάσεως καὶ ἀποφασίζῃ ἂν συντρέχῃ περίπτωσις ἀναγραφῆς εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς συνδιασκέψεως τοῦ θέματος τῆς ὁλικῆς ἢ μερικῆς ἀναθεωρήσεως αὐτῆς.

Ἄρθρον 8.

1. Ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ Γενικὴ Συνδιάσκεψις ἀποδεχθῇ νέαν σύμβασιν ἐπαγομένην ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀναθεώρησιν τῆς παρούσης καὶ ἐκτὸς ἂν ἡ νέα σύμβασις ὁρίζει ἄλλως :

α) Ἡ ἐπικύρωσις ὑπὸ Μέλους τῆς νέας συμβάσεως τῆς ἀναθεωρούσης τὴν παροῦσαν συνεπάγεται αὐτοδικαίως παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 6 ἄμεσον καταγγελίαν τῆς παρούσης συμβάσεως ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἔχει τεθῇ ἐν ἰσχύϊ ἡ ἐπαγομένη τὴν ἀναθεώρησιν νέα σύμβασις.

β) Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς νέας ἀναθεωρητικῆς συμβάσεως, ἡ παροῦσα σύμβασις παύει νὰ εἶναι δεκτικὴ ἐπικυρώσεως ὑπὸ τῶν Μελῶν.

2. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ παροῦσα σύμβασις παραμένει ἐν ἰσχύϊ ὑπὸ τὸν τύπον καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, διὰ τὰ Μέλη ἅτινα ἐπικυρώσαντα ταύτην δὲν ἤθελον ἐπικυρώσει τὴν ἀναθεωροῦσαν ταύτην νέαν σύμβασιν.

Ἄρθρον 9.

Τὸ γαλλικὸν καὶ ἀγγλικὸν κείμενον τῆς παρούσης συμβάσεως εἶναι ἐξ ἴσου αὐθεντικά.

CONVENTION CONCERNANT LA REPARATION DES MALADIES PROFESSIONNELLES (REVISEE EN 1934)

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail.

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail et s'y étant réunie le 4 juin 1934, en sa dix-huitième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à la revision partielle de la convention concernant la réparation des maladies professionnelles adoptée par la Conférence à sa septième session, question qui constitue le cinquième point à l'ordre du jour de la session,

Considérant que ces propositions doivent prendre la forme d'une convention internationale,

Adopte, ce vingt et unième jour de juin mil neuf cent trentequatre, la convention ci-après qui sera dénommée Convention (revisée) des maladies professionnelles, 1934.

Article 1

1. Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail ratifiant la présente convention s'engage à assurer aux victimes de maladies professionnelles ou à leurs ayants droit une réparation basée sur les principes généraux de sa législation nationale concernant la réparation des accidents du travail.

2. Le taux de cette réparation ne sera pas inférieur à celui que prévoit la législation nationale pour les dommages résultant d'accidents du travail. Sous réserve de cette disposition, chaque Membre sera libre, endéterminant dans sa législation nationale les conditions réglant le paiement de la réparation des maladies dont il s'agit, et en appliquant à ces maladies sa législation relative à la réparation des accidents du travail, d'adopter les modifications et adaptations qui lui sembleraient expédientes.

Article 2

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail ratifiant la présente convention s'engage à considérer comme maladies professionnelles les maldies ainsi que les intoxications produites par les substances inscrites sur le tableau ci-après, lorsque ces maladies ou intoxications surviennent à des travail leurs occupés à des professions, industries ou procédés qui y correspondent dans ledit tableau et résultent du travail dans une entreprise assujettie à la législation nationale.

TABLEAU

Liste des maladies et des subestances toxiques.	Liste des professions, industries ou procédés correspondants.
Intoxication par le plomb, ses alliages ou ses composés, avec les conséquences directes de cette intoxication.	Traitement des minerais contenant du plomb, y compris les cendres plombeuses d'usines à zinc. Fusion du vieux zinc et du plomb en saumon. Fabrication d'objets en plomb fondu ou en alliages plombifères. Industries polygraphiques. Fabrication des composés de plomb. Fabrication et répatration des accumulateurs. Préparation et emploi des émaux contennant du plomb. Polissage au moyen de limaille de plomb ou de potée plombifère. Travaux de peinture comportant la préparation ou la manipulation d'enduits, de mastics ou de teintes contenant des pigments de plomb.
Intoxication par le mercure, ses amalgames et ses composès, avec les conséquences directes de cette intoxication.	Traitement des minerais de mercure. Fabrication des composés de mercure. Fabrication des appareils de mesure ou de laboratoire. Préparation des matières premières pour la chapellerie. Dorure au feu. Emploi des pompes à mercure pour la fabrication des lampes à incandescence. Fabrication des amorces au fulminate de mercure.
Infection charbonneuse.	Ouvriers en contact avec des animaux charbonneux. Manipulation de débris d'animaux. Chargement, déchargement ou transport de marchandises.
Silicose avec ou sans tuberculose pulmonaire, pour autant que la silicose soit une cause déterminante de l'incapacité ou de la mort.	Les industries ou procédés reconnus par la législation nationale comme comportant l'exposition au risque de silicose.

Intoxication par le phosphore ou ses composés avec les conséquences directes de cette intoxication.	Tous procédés comportant la production, le dégagement ou l'utilisation du phosphore ou de ses composés.
Intoxication par l'arsenic ou ses composés avec les les conséquences directes de cette intoxication.	Tous procédés comportant la producation, le dégagement ou l'utilisation de l'arsenic ou de ses composés.
Intoxication par le benzène ou ses homologues» leurs dérivés nitrés et aminés, avec les conséquences directes de cette intoxication.	Tous procédés comportant la production, le dégagement ou l'utilisation du benzène ou de ses homologues ou de leurs dérivés nitrés et aminés.
Intoxication par les dérivés halogénés des hydrocarbures de la série grasse.	Tous procédés comportant la production, le dégagement ou l'utilisation des dérivés halogénés des hydrocarbures de la série grasse, désignés par la législation nationale.
Troubles pathologiques dus: a) au radium et aux autres substances radio-actives, b) aux Rayons X.	Tous procédés exposant à l'action du radium des subsatances radio-actives ou des Rayons X.
Epithéliomas primitifs de la peau.	Tous procédés comportant la manipualtion ou l' emploi du goudron, du brai, du bitume, des huiles minérales, de la paraffine, ou de composés, produits ou résidus de ces snbstances.

Article 3

Les ratifications officielles de la présente convention seront communiquées au Directeur général du Bureau international du Travail et par lui enregistrées.

Article 4

1. La présente convention ne liera que les Membres de l'Organisation internationale du Travail dont la ratification aura été enregistrée par le Directeur général.

2. Elle entrera en vigueur douze mois après que les ratifications de deux Membres auront été enregistrées par le Directeur général.

3. Par la suite, cette convention entrera en vigueur pour chaque Membre douze mois après la date où sa ratification aura été enregistrée.

Article 5

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Bureau international du Travail, le Directeur général du Bureau international du Travail nitifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisétion internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 6

1. Tout Membre ayant ratifié la présente convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de cinq années après la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Directeur général du Bureau international du Travail, et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Bureau international du Travail.

2. Tou Membte ayant ratifié la présente convention qui, dans le délai d'une année aptrès l'expiration de la période de cinq années mentionnée au paragraphe précédent fera pas usage de la faculté de dénonciation prévue par le présent article sera lié pour une nouvelle période de cinq années, et, par la suite, pourra dénoncer la présente convention à l'expiration de chaque période de cinq années dans les conditions prévues au présent article.

Article 7

A l'expiration de chaque période de dix années à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de sa revision totale ou partielle.

Article 8

1. Au cas où la Conférence adopterait une nouvelle convention portant revision totale ou partielle de la présente convention et à moins que la nouvelle convention, et à moins que la nouvelle convention ne dispose autrement:

a) la ratification par un Membre de la noukelle convention portant revision entraînerait de plein droit, nonobstant l'article 6 ci-dessus, dénonciation immédiate de la présenrte convention, sous réserve que la nouvelle convention portant revision soit entrée en vigueur;

b) A partir de la date de l'entrée en vigueur de la nouvelle convention portant revision la présente convention cesserait d'être ouverte à la ratification des Membres.

2. La présente convention demeurerait en tout cas en vigueur dans sa forme et teneur pour les Membres qui l'auraient ratifiée et qui ne ratifieraient pas la convention portant revision.

Article 9

Les textes français et anglais de la présente convention feront foi l'un et l'autre.

Le texte qui précède est le texte authentique de la Convention (revisée) des maladies professionnelles, 1934, telle quelle a été modifiée par la Convention portant revision des articles finales, 1946.

Le texte original de la convention fut authentiqué le 9 août 1934 par les signatures de M. Justin Godart, Président de la Conférence, et de M. Harold Butler, Directeur du Bireau international du Travail.

L'entrée en vigueur initiale de la convention aut ileu le 17 juin 1936.

EN FOI DE GUOI j'ai authentiqué par ma signature. en application des dispositions de l'article 6 de la Convention portant revision des articles finals, 1946,ce trente et unième jour d'août 1948, deux exemplaires orinaux du tetxte de la convention telle qu'elle a été modifiée.

EDWARD PHELAN,
Directeur général
du Bureau international du Travail

Ἄρθρον Δεύτερον.

Πᾶσα διάταξις τῆς κειμένης νομοθεσίας, παρέχουσα τυχὸν μείζονα πλεονεκτήματα εἰς τὰ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου κυρουμένης συμβάσεως προστατευόμενα πρόσωπα διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 19 παρ. 8 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας κυρωθέντος διὰ τοῦ Ν. Δ)τος 399)1947.

Ἄρθρον Τρίτον.

Διὰ Β. Δ)τος αἱ διατάξεις τῆς διὰ τοῦ παρόντος νόμου κυρουμένης διεθνοῦς συμβάσεως κωδικοποιηθήσονται εἰς τοὺς οἰκείους νόμους.

Ὡσαύτως διὰ Β. Δ)τος κανονισθήσονται αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς διὰ του παρόντος Νόμου κυρουμένης διεθνοῦς συμβάσεως.

Ἄρθρον Τέταρτον.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ παρὼν Νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἀπριλίου 1952.

ΠΑΥΛΟΣ
Β.

Ὁ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸς
ΓΡΗΓ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἀπριλίου 1952.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
ΔΗΜ. Γ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ:

Ἡ ἐτησία συνδρομὴ τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως, ἡ τιμὴ τῶν τμηματικῶς πωλουμένων φύλλων αὐτῆς καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεως ἐν τῷ Δελτίῳ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ τῷ Παραρτήματι τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως, ἔχουσι καθορισθῆ ὡς κάτωθι:

Α΄ ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

1.	Διὰ τὸ τεῦχος Α΄	Δρχ. 150.000
2.	» » » Β΄	» 100.000
3.	» » » Γ΄	» 100.000
4.	» » Παράρτημα	» 100.000
5.	» » Δελτίον Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν...	» 250.000
6.	» » τεῦχος «Πράξεις Νομικῶν Προσώπων Δ. Δ. κλπ.»...	» 100.000
7.	» » Δελτίον Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας	» 50.000
8.	» » Δι' ἅπαντα τὰ τεύχη, τὸ Παράρτημα καὶ τὰ Δελτία	» 700.000

Οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες τοῦ Κράτους καταβάλλουσι τὸ ἥμισυ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν.

Τὸ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) ποσοστὸν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν ὡρίσθη ὡς ἑξῆς:

1)	Διὰ τὸ τεῦχος Α΄	Δρχ. 10.000
2)	» » » Β΄.	» 5.000
3)	» » » Γ΄	» 5.000
4)	» » Παράρτημα	» 5.000
5)	» » Δελτίον Ἀνων. Ἑταιρειῶν ...	» 20.000
6)	» » Πράξεις Νομ. Προσώπων Δ. Δ.	» 5.000
7)	» » Δελτίον Ἐμπ. καὶ Βιομ. Ἰδιοκτησ.	» 2.000
8)	Δι' ἅπαντα τὰ τεύχη	» 40.000

Οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες τοῦ Κράτους καταβάλλουσιν ὁλόκληρον τὸ ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ. ποσοστόν.

Β΄ ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΩΝ Ε. Κ.

Ἡ τιμὴ ἑκάστου φύλλου τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως ὡρίσθη εἰς Δραχ. 1.000.

Γ΄ ΤΕΛΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ι. Εἰς τὸ Δελτίον Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν:

1.	Τῶν δικαστικῶν πράξεων	Δρχ. 24.000
2.	Τῶν καταστατικῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν.	» 1.500.000
3.	Τῶν τροποποιήσεων τῶν καταστατικῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	Δρχ. 300.000
4.	Τῶν ἀνακοινώσεων καὶ προσκλήσεων εἰς γενικὰς συνελεύσεις ὡς καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ Ν. 3221)24 γνωστοποιήσεων	» 150.000
5.	Τῶν ἀνακοινώσεων τῶν ὑπὸ διάλυσιν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κατὰ τὸ Β. Δ. 20)5)1939	» 25.000
6.	Τῶν Ἰσολογισμῶν τῶν Ἀνων. Ἑταιρειῶν	» 300.000
7.	Τῶν συνοπτικῶν μηνιαίων καταστάσεων τῶν Τραπεζιτικῶν Ἑταιρειῶν	» 120.000
8.	Τῶν Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ ἀναβολῆς συγκλήσεως τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν Ἀνων. Ἑταιρειῶν.	» 150.000
9.	Τῶν Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ παροχῆς ἀδείας ἐπεκτάσεως τῶν ἐργασιῶν ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν. ὡς καὶ τῶν ἐκθέσεων περιουσιακῶν στοιχείων....	» 300.000
10.	Τῶν ἀποφάσεων περὶ ἐγκρίσεως τιμολογίων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν	» 60.000
11	Τῶν περὶ παροχῆς πληρεξουσιότητος πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαπῶν Ἑταιρειῶν	» 100.000
12.	Τῶν ἀποφάσεων περὶ συγχωνεύσεως Ἀνων. Ἑταιρειῶν	» 1.000.000

ΙΙ. Εἰς τὸ Παράρτημα Ε. Κ.

1.	Τῶν δικαστικῶν πράξεων. προσκλήσεων καὶ λοιπῶν δημοσιεύσεων	» 25.000
2.	Τῶν ἀδειῶν πωλήσεων ἰαματικῶν ὑδάτων	» 200.000

Τὸ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) καταβλητέον ποσοστὸν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω τελῶν ὡρίσθη εἰς 5 ο)ο.

Δ΄ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ — ΤΕΛΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΟΣΟΣΤΩΝ Τ.Α.Π.Ε.Τ

1. Αἱ συνδρομαὶ καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεων προκαταβάλλονται εἰς τὰ Δημόσια Ταμεῖα ἔναντι ἀποδεικτικοῦ εἰσπράξεως (γραμματίου παραλαβῆς ἢ διπλοτύπου Εἰσπράξεως), ὅπερ μερίμνῃ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἀποστέλλεται εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

2. Ἡ καταβολὴ τοῦ ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ. ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν καὶ τελῶν δημοσιεύσεων ἐνεργεῖται ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ ΤΑΠΕΤ (Κατάστημα Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου) ἐν ταῖς λοιπαῖς δὲ πόλεσι τοῦ Κράτους εἰς τὰ Δημόσια Ταμεῖα. ἅτινα ἀποδίδυσι ταῦτα εἰς τὸ ΤΑΠΕΤ συμφώνως πρὸς τὰ ὁριζόμενα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 92378)3639 τοῦ ἔτους 1947 (RONEO 185) Ἐγκυκλίου Διαταγῆς τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικοῦ.

Ὁ Διευθυντὴς

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΕΡΡΑΙΟΣ

(Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου